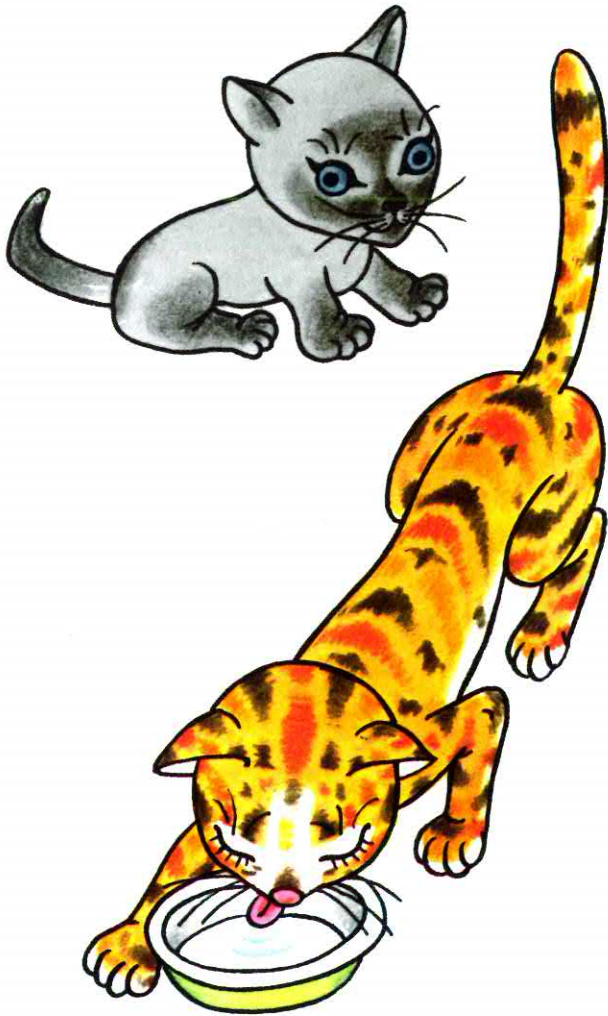

DALŠÍ DEN KVETOUČÍCH RŮŽÍ

Celý den mi bylo smutno. Včera jsem si přečetl, co bylo napsáno na zdi doupěte, ve kterém se svým dvojnožcem bydlím, tajným, neviditelným kočičím písmem, které se nečte očima, ale čumáčkem: „Přijdu za večerního soumraku, kočka Zelenoočka.“ Otřel jsem se tváří a trochu i bokem o zeď, což v našem neviditelném kočičím písmu znamená: „Určitě tě budu čekat.“ A tak jsem čekal.

Večer, když už bylo docela tma, ve které si dvojnožci musí dělat světlo, aby viděli, Zelenoočka přišla. Byla pěkně mouratá a povídá: „Mám hlad.“ Když jsem se o ni otřel, abych ji po našem pozdravil, odstrčil jsem ji. Tak

byla lehoučká. Docela jasně jsem slyšel, jak jí v bříšku kručí hladem.

Povídám jí: „Počkej, za chvíli půjdem k nám, zvu tě na večeři.“ Za chvíli se udělala malá škvíra v doupěti mého dvojnožce. Zelenoočka se rychle protáhla dovnitř a já za ní. Utíkala k mé misce a pustila se s takovou chutí do mé večeře, že jsem si sedl a jen se díval a díval. Vůbec jsem přestal mít hlad.

Pak jsme seděli zase venku a dlouho jsme předli. Ona spokojeně, já divně. Protože mi bylo divně. Pak Zelenoočka řekla: „Mohu přijít ještě ráno? Budu mít zase hlad.“ — „Kde bydlíš?“ ptám se jí. Ona povídá: „Už nebydlím. Toulám se. Ty to máš dobré, jsi ještě kotě. Až budeš docela velký, nejspíš se budeš toulat jako já.“

Předl jsem ještě divněji. Co to je za řeč? Vždyť přece je to na světě tak, že ráno máš plnou misku a večer máš plnou misku a můžeš jíst, kdy tě napadne. Když jíst nechceš, tak si hraješ. Jinou práci nemáš, jen ráno, když dvojnožec vyleze ze svého pelíšku, pokloníš se mu, otřeš se